

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum, quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia Sunt, Authoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1720

Caput II. De Stupro, aliisque criminibus carnalibus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73982](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73982)

sentia trium testium cum uxore sua deprehensum, sive in domo propria sive uxoris, sive in suburbanis. Lauterb. *l. c.* §. 32. male tamen dicens, id Jure Canonico non abrogatum. Quod etiam extendunt Bocerus *tract. de adult. c. 5. num. 2.* & alii quidam ad avum habentem neptem adulteram in potestate. Alii verisimilius negant, uti & de matre, filio, fratre, uxore, patrono, imò & de patre & marito, dum ipsi adulteri aut de adulterio notati, Lauterb. §. 30. fundamentum hujus juris erat quò ad patrem potestas patris, quà de jure veteri patri competeat jus vitæ in liberos in delictis capitalibus omnibus, quod tamen mutatum per *L. fin. c. de patria potest.* excepto casu adulterii, in marito verò justus dolor, quem temperare difficillimum. *L. 28. §. 8. ff. h. t.* Dum verò licet in hoc casu patri occidere filiam, ut impunè hoc faciat, requiritur primò, ut pater eodem impetu, quo occidit adulterum, occidat & filiam. Clar. §. *Homicidium, num. 48.* Secundò, quòd filia sit in ejus potestate. Tertio: quòd adulterantes deprehendat in domo sua, quam inhabitat, aut domo generi sui, non autem alibi. *L. 22. §. 23. ff. h. t.* Clar. *l. c.* Lauterb. §. 32. Quarto, quòd filia sit nupta. Clar. *l. c.* Quintò, ut deprehendantur in ipso actu turpitudinis. Clar. *l. c.* ita ut etiam fugientem in persecutione occidere possit. *L. 23. §. fin. ff. h. t.* Lauterb. §. 34. Habere hæc omnia locum, etiam si adulter sit Clericus, possitque pater illum deprehensum in adulterio percutere citra excommunicationem aliisque pœnas, *c. si quis suadente.* Clarus *l. c.* citato Bermond. *de concub. fol. 267. n. 5. in fine.* dicente esse communem. Limitantur verò hæc ipsa, ut occidere non sit licitum, si sit prægnans, ne partus innocens simul occidatur; si graviter vulnerata supervixerit. *L. 32. ff. h. t. in pr.* si filia sit virgo vel vidua. *L. 22. §. 1. Lauterb. l. c.* Ex parte verò mariti occidentis requiritur, ut adulter sit vilis persona deprehensa in propria domo illius, non alibi. *L. Marito. ff. h. t.* Si tamen adulter sit persona honestior, maritus occidens illum non quidem punitur ultimo supplicio propter justum dolorem, mitius tamen punitur, v. g. relegatur in insulam, juxta *L. si adulterium. §. Imperatores. ff. h. t.* vel mittitur in exilium. juxta *L. Gracchus. c. eod. tit.* ita Clar. *l. c. n. 49.* ubi etiam quòd maritus Clericum deprehensum in adulterio cum uxore percutiens non incurtat pœnas, *Can. si quis suadente.* juxta *c. 3. de sent. excomm.* Secus

tamen sit de sponso de futuro deprehendente Clericum cum sponsa sua de futuro in fornicatione, quem tamen si percusserit, Episcopus possit absolvere ab excommunicatione, absque eo, quòd necesse sit recurrere ad Pontificem. De cætero in eodem in casibus, in quibus de jure liceret patri vel marito occidere adulterum deprehensum domi suæ in adulterio, liceat mandare alteri, ut illum deprehensum occidat, controvertunt AA. tenent multi, quòd liceat, quorum opinionem Clar. *l. c. n. 15.* dicit servari in practica, & sic judicasse Curiam Neapolitanam, probabilius cum Bald. in *c. si quis verò, de pace juram. firm. num. 3.* & aliis, eò quòd, cum possit aliquem propriâ autoritate vindictam sumere occidendo aliquem, sit casus valde exorbitans à regulis juris communis, non videatur ad alias personas, quàm quibus id expressè concessum, extendendus. Possit nihilominus idipsum à patre vel marito mandari proprio filio, tenent Clar. *l. c.* citatis Baldo *in cit. L. Gracchus. num. 5.* & aliis dicentibus esse communem DD.

2. Resp. Secundò: Quidquid quò ad hæc sit de Jure Civili & foro externo, in foro conscientie & coram Deo nullatenus licet patri aut marito filiam, vel uxorem, vel adulterum in adulterio deprehensos occidere. Gl. *in c. inter hæc. 33. q. 2. Gl. 1. Clar. num. 50.* citatis aliis testantibus de communi. Lauterb. *l. c. §. 35.* est siquidem contra legem divinam & naturalem, & vel maximè contra Christianam pietatem, proximum in flagrante delicto & mortali peccato deprehensum absque mora & spatio pœnitendi interficere, & sic interfectum æternæ damnationi transcribere, ut Lauterb. *l. c.* cum de Lugo *de l. c. 1. Tom. 4. d. 17. num. 11.* sed neque obstat, quòd legibus humanis civilibus talis occisio permittatur; cum per hoc non approbetur aut reddatur licita, sed solum non puniatur, quamvis etiam impunitas illa ab usu & ubivis recesserit, ut constat ex *Ordine crim. A. 172. Clafen. ibid. ad A. 120.* Struv. *de vindicta privat. c. 8. num. 10.* Cothman. *Vol. 5. resp. 1. n. 445. §. seq.* quos citat Lauterb. quin etiam talis occisio pœnas veri Homicidii, saltem Juris Canonici, secum trahat. *Can. inter cætera. §. Can. Verius. 33. q. 2.* Unde nescio, num Clarus *cit. num. 50. in fine.* rectè dicat: Impium est meo judicio, dicere apud nos vigere aliquam legem, quæ peccatum mortale committi permittat.

CAPUT II.

De Stupro, aliisque Criminibus Carnalibus.

Quæst. 291. Quid sit stuprum, & quòduplex?

1. **R**esp. Ad Primum: Stuprum propriè, prout sumitur *h. t.* est Virginis per concubitus illicitum defloratio, nullâ præcedente pactione conjugali. *c. lex illa. §. cum ergo. 36. q. 1. D. Thom. 2. 2. q. 154. a. 6.* qui tamen addit: *Sub parentum cura existentis.* quod juxta communem non est necessarium, ut Azor. *p. 3. Inst. mor. L. 3. c. 11. q. 2.* vel aliquanto explicatius: est crimen publicum per illicitum concubitus soluti cum virgine vel vidua honestè vivente commissum, nullâ præcedente pactione conjugali. *§. item Lex. Inst. de publ. jud.* Dicitur: *Delictum publicum;* quia per legem publicam notatur & coercetur. *cit. §.*

item Lex. distinguit à concubinato, quia concubina nec virgo nec vidua est, *L. 34. ff. h. t.* distinguit à fornicatione, quia hæc etiam cum muliere vulgari & non virgine committitur. *L. 22. c. h. t.* ab adulterio per Verba: Soluti cum virgine, si tamen virgo conjugata, quia solutus virginem matrimonio junctam ante hujus consummationem cognoscens, committit adulterium. Dicitur denique: *Nulla præcedente pactione conjugali:* nam stuprum non esse, si desponsati præmature concubant, sed ex conjugali affectione id fecisse præsumi, quamvis pœnâ vel multâ arbitrariè puniri soleant, censet Lauterb. *l. c. §. 37.* citato Theodor. *in coll. crim. c. 6. Aphoris. 3. n. 45.*

2. Resp. Ad Secundum: Stuprum aliud est violentum, quod propriissimè est stuprum, illud est, quo

quo virgo invita & retinens per vim opprimitur & defloratur, diciturque etiam oppressio barbarica. *can. 14. caus. 32. q. 5.* Renitentia autem illa in hoc consistit, quod vim passa non tantum manibus pedibusque obnoxia fuerit, sed & vociferatione auxilium imploraverit. *Masc. de prob. fol. 4. concl. 1417. num. 26.* Berlich. *p. 5. concl. 41. num. 31.* Damboud. *in enchirid. rer. crim. c. 92. n. 4.* & alii apud Lauterb. §. 38. Aliud non violentum, quod inferitur virgini volenti & in sui violationem consentienti, vel plenè liberè, vel per dolum, fraudem, aut metum injustè incussum, ad illud extorquendum. Stuprum sive absolute, sive secundum quid violentum præter malitiam contrariam castitati includit malitiam injustitiæ in confessione à stupratore exprimentum; admissum verò non continet malitiam à fornicatione distinctam, idque, sive puella sit parentum aut tutorum potestati subjecta, & sine eorum consensu, sive illi non subjecta, vel iis consentientibus permittat se violari. *Leff. de l. c. l. L. 2. c. 10. du. 1. Sanch. de mat. L. 7. d. 14. num. 7.* Laym. *Th. mor. tract. 3. p. 3. c. 13. num. 1.* Pirth. *h. t. num. 37.* & alii communiter contra Syl. Tolet. Azor. nulli siquidem per tale stuprum inferitur injuria. Non ipsi virgini, quia consentienti & volenti non fit injuria. *L. 1. ff. de injuriis.* non parentibus, sub quorum cura & potestate est; cum puella habeat liberum usum membrorum suorum, sui que corporis, ita ut possit eo nunquam uti ad carnalem copulam vel licitè uti illo in legitimo matrimonio aut extra illud, absque eo, quod parentibus ullivè alteri per talem non-usum, vel usum licitum, aut illicitum faciat injuriam, & consequenter nec stuprator cooperans puellæ ad illum voluntarium abusum corporis. Secus ac contingit in rapto, quo puella, sive corrupta, sive incorrupta, sive violentè, sive sponte consentiens abripitur vel abducitur à domo paterna vel sua. Neque inferitur damnum & injuria proli ex tali stupro nascituræ; nam licet simplex fornicatio adversetur bonæ educationi prolis, & hinc sit iniqua, repugnans juri naturæ contra castitatem, non juri prolis, & hinc sit iniqua, repugnans juri naturæ contra castitatem, non juri prolis, quale nullum habet proles nondum nata.

Quest. 292. Quæ pœna statuta jure civili tam stupratori quam stupratæ?

1. *Resp.* Primò: Stuprum attentatum & conatus, etiam ad actum proximum deveniens non consummatum punitur extraordinariè & arbitrariè pro qualitate facti & personæ. *L. 1. §. 2. ff. de extraord. crim. Menoch. de Arb. L. 2. cap. 360. n. 33.* Ordo *crim. a. 119.* interdum fustigatione. *Carpz. l. Feud. p. 4. c. 30. defens. 5.* & si adhibita violentia, punitur gravius. *Arg. l. c. unie. c. de raptor. virginum.* & hodiè tales conantes opprimere immaturas & nondum viripotentes puniri fustigatione cum perpetua relegatione, docet Theodor. *l. c. Aph. 4. n. 37.*

2. Secundò: Consummato stupro sine vi stuprator virginis, vel viduæ bonæ famæ, seu aliàs honestè citra ullam diffamationem viventis, si vilis conditionis est coercitione corporali, fustigatione unà cum relegatione, si honestioris conditionis, publicatione seu confiscatione dimidiæ partis bonorum, §. item *Lex Julia de adult. Inst. de publ. jud. v. pœnam.* quamvis Clarus §. *Stuprum. n. 3.* dicat, non esse aliam illius pœnam hodiè, quam ut *stupra-*

pratam ducat in uxorem, vel concedenter doter, & credere se, sic ubique servari.

3. *Resp.* Tertio: Pœna violentè stuprantis virginem vel viduam honestè viventem jure civili est vel irrogatur ultimum supplicium. *L. in eadem. §. præterea. ff. ad Leg. Jul. de vi publica.* vel capitis seu mortis, ubi de consummatione & violentia constat. *Gl. in c. 2. h. t. v. plestendus.* & ibi *Abb. n. 5. Farin. pr. crim. Caroli V. a. 119. & arg. L. fin. §. 1. ff. de re milit. L. 29. §. fin. ff. h. t.* quam pœnam capitis extendit Bojardus *ad Clar. §. Stuprum. n. 38.* ad stupratorem, qui absque alia violentia, blanditiis, persuasionibus, promissionibus, muneribus virginem ad stuprum induxit, quod rectius negant Farin. *pr. crim. q. 147. n. 30.* Tusch. *pract. v. Stuprum. concl. 710. num. 3.* Haunol. *de l. c. l. Tom. 5. tract. 2. num. 58.* Wiestn. *h. t. n. 19.* ne aliàs fere semper capitale supplicium inferendum esset; cum ferè semper interveniant tales persuasiones & promissiones. Extendunt quoque hanc pœnam Gilhauf. *Arb. crim. c. 2. t. 22. n. 9.* & alii apud Lauterb. *l. c.* etsi puella vi compressa ex postfacto consenserit in stuprum. Alii ut *Carpz. c. 31. def. 3. Farin. l. c. n. 26. & 30.* intelligendum & extendendum censent ad stuprum vi commissum cum puella immatura. Alii restringunt ad stuprum conjunctum cum rapto, intellige violento; Verùm hodiè pœnas Juris Civilis etiam in terris Imperii contra stupratores locum non habere, sed servari pœnas à Jure Canonico decretas testatur Pirth. *cit. n. 38.* citatis *cit. num. 3.* & Harprecht. *in cit. §. Lex Julia, num. 91.* qui tamen id limitat, nisi contra stupratorem actio criminaliter moveatur, ut, si pater stupratam puellam stupratori dare non vult in matrimonium, sed ad vindictam ob illatum stuprum contra illum agere volunt, tunc enim pœnas Juris Civilis ei infligi possunt.

Quest. 293. Quæ pœna statuta stupratori jure Canonico?

1. *Resp.* Primò: Ipsi virgini per vim defloratæ sicut Jure Civili, ita & Jure Canonico nulla pœna statuta, cum resistendo, quantum potuit, nullam culpam admiserit, sed neque existimatio illius per talem violentam oppressionem violatur. *L. 13. §. 7. ff. L. 20. c. h. t. Berlich. p. 3. concl. 41. num. 66.* Lauterb. *l. c. §. 40.* Unde aliqui ei habitum virginalem gestare permittunt.

2. *Resp.* Secundò: Violenter oppressam stuprator Laicus debet vel in uxorem ducere, vel decenter dotare, prout constat *c. 1. h. t. desumpto ex L. Exodi c. 22. v. 16. & Lib. Deuteron. c. 22. v. 29.* Unde decisio hujus *cap.* dum dicit, quòd, qui seduxit virginem eamque stupravit, debeat eam dotare & uxorem habere, id intelligi debet non copulativè, sed disjunctivè, ut vel ducat, vel dotet eam juxta dispositionem *c. 2. h. t.* & prout hodiè communiter recepta est hæc pœna juris canonici, testantibus Brunnem. *ad L. 20. c. h. t. §. 26.* *Carpz. l. Feud. p. 2. c. 27. defens. 1. n. 6.* Bardilid. *de satisf. stupri. c. 2. n. 17.* Pirth. *num. 41.* & servari non solum in temporali Papæ territorio, ut volunt *in c. pervenit. h. t. Host. num. 3.* *Abb. n. 2.* *Fagn. num. 2.* sed ferè in toto Imperio testantur Salicet. *in L. eum, qui. c. ad Leg. Jul. de adult. n. 3.* *Clar. cit. num. 3. vers. sed quidquid sit.* & alii apud Wiestn. *num. 20.* ita ut præcisè ad ducendam illam compelli nequeat, sed solum sub conditione, nisi pœnas *cit. c. 2.* statutas incurrere velit, nam præter dotem, quam in eo casu nihilominus dare

cogitur stuprator excommunicatione minore puniendus, pœnæque corporali ad arbitrium Judicis afficiendus, eaque inflicta ad tempus in monasterium, in quo pœnitentiam agat, detrudendus. Gl. in cit. c. 1. Molin. de just. tract. 3. d. 104. num. 9. Pirh. cit. n. 41. à quibus pœnis liberabitur, si eam duxerit in uxorem.

3. Resp. Tertio: Clericus stuprator jure veterum Canonum præter dotem puellæ præstandam puniebatur depositione ab officio. c. Labor. 2. q. 7. Abb. in c. 1. h. t. num. 4. Farin. pr. crim. q. 147. n. 62. Clar. §. adulterium. num. 3. dicens communem; hodie præter dotationem plectendus pœnâ arbitrariâ, puta, vel pecuniariâ, vel incarcerationis, suspensionis, depositionis ab officio, vel privationis beneficii, prout circumstantiæ personæ & delicti suaserint. Menoch. de Arb. cas. 288. num. 6. Farin. l. c. num. 65. Pirh. h. t. num. 43. Wiestn. num. 20. Reiffenst. num. 52.

4. Resp. Quarto: Etiam stuprator viduæ aliâs honestæ eam quoque dotare debet, non quidem ratione deflorationis (intellige nisi facta vidua ante consummationem matrimonii, seu nisi virgo permanserit) sed in satisfactionem pro illata ei injuria & compensationem denegandi imposterum matrimonii. Carpz. l. c. defenf. 4. Lauterb. l. c. §. 44. Stryck. & alii privatur quoque Vasallus feudo, non tantum committens adulterium cum uxore domini sui juxta expressum textum c. 1. §. 1. quib. mod. feud. amitt. sed etiam committens stuprum cum vidua domini; secus, si hæc transisset ad secunda vota. ita Clar. l. 4. §. feudum. q. 48. dicens communem. De cætero in eo, num stuprum etiam in fœmina fit punibile AA. non conveniunt; negat Harprecht. ad §. 4. Inst. de publ. jud. eò quòd id nullibi expressum. Alii distinguunt, & negant, si malis persuasionibus inducta mulier, ut Berlich. affirmant, si liberè corporis sui copiam fecit, & in aliquibus locis pœna Ecclesiastica tam stupratori, quam stupratæ injungitur. Lauterb. §. 48. quem vide, & puellas in sui violationem liberè consentientes plecti solere sicut ob simplicem fornicationem, ait Haunold. de l. & l. Tom. 6. tr. 2. n. 596.

Quest. 294. In quibus casibus stupratam stuprator nec ducere nec dotare teneatur?

1. Resp. Primò: Si Virgo (idem est de vidua) nullâ vi, metu, fraude interveniente, sed liberè in violationem consenserit, se ipsam sponte offerendo, seu occasione præbendo. Less. de just. l. 2. c. 10. num. 9. Mol. de l. & l. tract. 3. d. 106. num. 6. Pirh. h. t. n. 49. Brunnem. Jurisp. eccl. l. 2. c. 18. §. 26. in fin. & alibi Stryck. in addit. Berlich. p. 5. concl. 38. n. 31. Lauterb. l. c. §. 46. ex ea ratione; quia nullam passa injuriam, ad cujus aliâs compensationem introducta obligatio ducendi vel dotandi seductam deceptamque, aut aliâs violenter cognitam, ut Haunold. de l. & l. Tom. 6. tract. 2. num. 591. Unde etiam idem ex probabiliore tradunt Mol. l. c. num. 1. Less. l. c. num. 14. Lugo de just. Tom. 1. d. 12. f. 1. Vasq. de rest. c. 3. §. 2. du. 1. n. 4. quos citat & sequitur Pirh. n. 50. contra Nav. & Tolet. si stuprator blanditiis, precibus etiam importunis aut assiduus, vel muneribus induxerit ad consensum in stuprum, modò absit deceptio vel metus, quia preces & dona non cogunt nec faciunt involuntarium, etiam mixtum, sicut metus, sed solum alliciunt, ideòque facilè re-

pellì possunt, si puella serio velit, quod ipsum tamen ita limitant Vasq. l. c. num. 5. Mol. l. c. concl. 1. in fin. Pirh. l. c. nisi precibus Principis alteriusve domini aut superioris fuerit inducta; cum tales preces causent metum reverentialem, & multum minuunt libertatem consensûs, ideòque injuriam quandam inferunt; ut cum de Lugo l. c. Pirh. limitat etiam, sic Pirh. num. 49. citato Mol. tr. 3. d. 104. num. 13. ut non secus, ac si eam injustè deflorasset, stuprator virginis liberè consentientis teneatur ad reparandum ejus honorem & damnâ infamiam; si eam infamavit de stupro secum habito. Secundò: Si ipsa jam deflorata dotem remisit. Lauterb. l. c. cum Carpzov. eò quòd remissâ dote cogi non possit stuprator ad ducendam illam, quippe in cujus potestate erat vel ducere vel dotare. Proceditque id ipsum, etiam si per vim, metum, fraudem puella fuerit inducta, aut etiam constituta in patris potestate, nam & in his casibus potest remittere stupratori omnem obligationem, ita ut hic etiam ad solvendum illius patri non teneatur, saltem in conscientia & ante sententiam Judicis; ita Less. l. c. num. 9. & 29. Vasq. l. c. Lugo l. c. n. 9. & 10. Pirh. n. 52. Quia sicut puella ante damnum sibi inferendum potest cedere juri suo sine injuria patris, ita etiam post illud illatum sine consensu patris cedere potest juri, quòd aliâs habet ad petendam satisfactionem pro eo, quia non est per se & immediatè debitum pecuniarium, sed debitum, quo obligatur stuprator illam ducere vel dotare; nec refert, quòd stuprum redundet in injuriam patris, dum per evulgationem illius læditur honor familiaris; nam ex illa injuria non oritur obligatio satisfaciendi per pecuniam vel aliud temporale ex natura rei, sed solum respondet ei pœna, quæ non debetur ante Judicis sententiam, & pro læso honore, utpote cui satisfieri potest per petitionem veniæ vel simili honoris exhibitione; ut Pirh. n. 51. Tertio: non tenetur stuprator eam ducere aut dotare, si antecederet cum ea convenerit de certo pretio pro habenda cum ea copula; cum & tunc nulla ei fiat injuria. Haunold. cit. num. 591. Lauterb. cit. §. 24. Wiestn. num. 24. & alii communiter. Quarto si puella, etiam vi vel fraude violata, postea commodum matrimonium iniiit, ac si corrupta non fuisset, nec ob eam causam detrimentum passa est, quia stuprum mansit incognitum, etiam viro non tenetur stuprator ad ullam satisfactionem aut recompensationem faciendam, quia pro injuria, prout condistincta à damno subsequenti nihil restitui debet, adeòque nec pro ipsa defloratione seu virginitatis ablatione, utpote quæ si damnum est, irreparabile tamen est, nec compensabile secundum se, quàm abscissio manus. Aliud verò damnus pretio æstimabile inuito tali matrimonio ex stupro secutum non est, prout supponitur; ita Nav. in man. c. 16. num. 19. Less. cit. c. 10. num. 15. Vasq. l. c. du. 3. n. 8. Pirh. n. 47. His non obstante, quòd puella injustè stuprata per hoc fuerit in periculo non inveniendi matrimonium æque commodum ac antè habere potuerat; quia, cum periculum damni non sit damnus, illo aliunde cessante, & damno reipsâ non secuto, obligatio compensandi quidquam nulla remansit. Less. cit. c. 10. num. 16. De cætero, quòd stuprator (intellige minus propriè talis) etiam vi cognoscens meretricem publicam seu more meretricio viventem, non teneatur quidquam recompensare, videtur esse extra dubium.

Quest.

Quæst. 295. An & quando Stuprator præcisè ducere cogatur, à qua sub conditione promissi matrimonii intravit copulam?

Resp. Primò: Si sincero animo, & non fictè promisit matrimonium virgini, vel honestæ viduæ, & que non nisi sub ea conditione consentierit in copulam, tenetur eam à se defloratam ducere, si ipsa velit, ita, ut satisfacere nequeat offerendo defloratæ dotem, vel pecuniam, vel aliud quicquam, quia contractu oneroso præcisè & in specie ad matrimonium cum ea se obligavit, estque hæc obligatio justitiæ commutativæ, quæ non tantum exigit, ut reddatur æquale, sed etiam idem in specie, L. 2. §. mutui. ff. de reb. cred.

2. Extenditurque id ipsum, ut procedat primò: si virginitas vice versâ stupratori promiserit matrimonium, siue non, quia absque promissione tali mutua vir solus contraxit obligationem illam ducendi. Extenditur secundò hæc obligatio, etiam si stuprator promiserit fictè, & sine interna intentione se obligandi, ut ex communi sententia docent Less. de just. L. 2. c. 10. du. 3. n. 20. Mol. tr. 3. de just. d. 106. n. 4. Valq. in opusc. mor. de rest. c. 3. §. 1. du. 2. n. 15. Lugo de just. Tom. 1. d. 12. f. 2. num. 20. Sanch. de mar. L. 1. d. 10. n. 3. Pirh. h. t. n. 56. ex ea ratione, quòd ex justitia teneatur hanc fraudem tollere, & verè in matrimonio consentire, cum per injuriam fictè consenserit, Sanch. l. c. n. 4. unde licet stuprator non teneatur eam ducere directè & immediatè ratione promissionis, quippe quæ ficta, & nulla fuit, sed quia ex justitia obligabatur verè promittere, Pirh. l. c. idem esse dicens de eo, qui fictè contraxit matrimonium de præsentibus cum fœmina, quam eo prætextu stupravit, siue virgo fuerit, siue jam corrupta; quia etsi matrimonium ex defectu veri consensus fuerit nullum, obligatur tamen verè consentiendo eam ducere ratione injuriæ, & dampni secuti, tum in fama, tum quia nulli alteri permittitur in foro externo, utpote in quo tale matrimonium validum præsumitur, pro quo citat Lessium, l. c. n. 21. Sanch. l. c. d. 11. num. 5. & 6. quamvis, ut de Lugo l. c. n. 30. si hæc damna secuta non sint, teneatur fictè contrahens verum & validum consensum præstare. Extenditur tertio hæc obligatio ducendi defloratam, etiam si deflorator jam erat obstrictus voto simpliciter religionis vel castitatis, multò que magis, si vota illa emissã post matrimonium promissum sub conditione obtinendi copulam, Less. l. c. c. 10. du. 4. n. 32. Valq. l. c. §. 2. du. 6. Lugo cit. d. 12. f. 3. Sanch. l. c. d. 45. n. 3. Pirh. n. 54. ex ea ratione, quòd obligatio illa voti oriatur ex libera & gratuita voluntate voventis, quâ is se obligare non potuit in præjudicium alterius, ita ut, si dein promittat matrimonium, non teneatur vi voti facti promissionem illam implere; & obligatio verò posterior non oriatur ex sola promittentis voluntate, sed ex jure, quòd fœmina corrupta sub promissione matrimonii acquisivit, quæ posterior obligatio longè potentior est quàm illa voti, eique præferri debet, de Lugo l. c. n. 43. Sed neque contrarium, sed potius confirmatio hujus rationis inferitur ex eo, quòd sponsalia de futuro obligent, non obstantibus sponsalibus posterioribus, etiam secutâ copulâ cum secunda; quia obligatio priorum sponsalium non oritur solùm ex gratuita voluntate promittentis, sicut obligatio voti, sed etiam ex facto alterius, & oneroso contractu, per quem alter ex sponsis vicissim se obligavit, eique jus acquisitum ex

promissione matrimonii, quod per posteriora sponsalia etiam secutâ copulâ ei auferri nequit, nisi is cedat suo juri, Lugo num. 45. Secus tamen est, si corrupta sciverit stupratorem obstrictum tali voto, quia tunc, cum facillè advertere poterit, stupratorem licet promittere non posse matrimonium, decepta non fuit, adeoque nec stupratam ducere tenetur; nec tenetur petere dispensationem à voto, ut Less. l. c. n. 33. Sanch. l. c. n. 5. quam tamen dispensationem post copulam, cum obtentu sit facilis, stupratam potuisse existimare promissum à stupratore, se illam petiturum, censet de Lugo n. 52.

3. Limitatur è contra responsio, seu cessat obligatio ducendi illam primò: si novum superveniat impedimentum dirimens, vel causa sufficiens ad divortium contracto matrimonio instituendum, Lugo cit. d. 12. f. 2. n. 19. Pirh. n. 54. Secundò in casu fictè promittentis, si vir notabiliter excedat conditionem fœminæ, & ideo fictè promiserit, cum id ipsum fœmina facillè suspicari poterit, Less. l. c. c. 12. du. 3. n. 22. Sanch. cit. d. 10. n. 5. Pirh. n. 57. tunc enim non tenetur illam ducere, etiam si juratò id promiserit, cum juramentum non obliget, nisi juxta intentionem promiserit, quin etiam si fœmina ignoraverit hanc notabilem disparitatem conditionis viri, non teneri illam ducere, sed sufficere, ut illam dotet, vel aliter dampnum refarciat, dando tantum, ut nubere possit viro talis conditionis, qualis putabat esse stupratorem, censet Sanch. cit. d. 10. n. 21. quod etiam probabile asserit Less. l. c. n. 23. Tertio, si ex ambiguis vel inconstantibus verbis, aliisve conjecturis fallacem animum promittentis agnoscere poterit fœmina, eam ducere non tenetur, imò nec quidquam aliud ei in recompensationem præstare, si fœmina plenè advertere potuerit fictionem; cum tunc censeatur liberè consensisse, Less. n. 24. & 25. Sanch. n. 19. Valq. l. c. c. 3. §. 1. n. 19. Pirh. n. 58. Quarto, si fœminæ falsò dicenti, se esse virginem, fictè promisit nuptias; tunc enim neque ad ducendam, neque ad quidquam aliud tenetur, sed una deceptio, seu injuria per aliam tollitur; quin & idem est in hoc casu, si verè promississet, Sanch. n. 11. Less. n. 29. si tamen fœminâ nihil dicente de virginitate suâ, stuprator putabat, falsò esse virginem, etsi fictè promittens non teneatur eam ducere, tenetur tamen ad aliquam restitutionem, ob copulam injustè extortam, quamvis non tantam, quantam, si fuisset virgo, Less. n. 30. Sanch. n. 11. Quintò, si stuprata sub ficta promissione conjugii, postea fornicetur cum alio, ad nihil tenetur stuprator, ut etiam in casu, si verè promississet, Less. n. 28. Sanch. d. 10. n. 13. Pirh. n. 59. Sextò, si fictus promissor velit eam ducere, ipsa autem nolit eum ducere; quia cognovit illum prius sibi fictè promississe, ad nihil tenetur, quia per eum non stat, quòd minùs eam ducat, dotem autem non promisit, nec quicquam aliud; idem est, si parentes defloratæ nolint eam dare in matrimonium, Sanch. Pirh. ll. cit. Septimò, si fictè promittens habuisset tantum tactus impudicos cum illa. Octavò, si fictè promittens extorqueret copulam à vidua, vel aliâ corrupta, quam sciebat esse corruptam, non tenetur eam ducere, sed sufficit ei alio modo compensare injuriam, quia fœmina corrupta pro copula exigens matrimonium, nimirum exigit Less. c. 10. n. 31. Sanch. d. 10. n. 23. Secus tamen est, si vidua sit honesta, & bonæ famæ, quæ ex illa copula passâ est infamiam, quâ inhabilis facta ad deinceps contrahendum æquale matrimonium, Sanch. n. 24. Denique, si ex tali matrimonio timeantur gravia

scandalo, & mali exitus, Sanch. l. c. n. 9. & 10. De cætero etiam citra talem promissionem teneri stupratorem, ex speciali locorum quorundam jure cogi defloratam præcisè ducere, testatur Lauterb. l. c. §. 42. Sic etiam, si stuprator bona non habeat, parentes illius ad dotandam defloratam non tenentur, sed ipse deflorator teneretur eam ducere, si de cætero non sit valde disparis conditionis. Extra quos casus tenebitur, puellam à se corruptam dotare, si eum puellæ parentes duci, aut ipsa puella ducere nolint, ut contra Boich. *m. c. pervenit. n. 3.* & Haunoldum l. c. n. 590. Salicetus l. c. num. 3. Menoch. *de arb. c. 228. n. 19.* Farin. *cit. q. 147. n. 105.* Gonz. *m. c. r. h. t. n. 7.* Clarus *cit. num. 3.* quod ipsum admittit Haunold. si puella habeat causam justam recusandi matrimonium cum stupratore; multoque magis hic tenebitur dotare puellam, si eam ducere nequit, quia est in factis Ordinibus, vel alio impedimento impeditus, Mol. l. c. d. 104. n. 9. Wiesth. *h. t. n. 25.* idque indubitat, ubi puella ignoravit, stupratorem inhabilem esse ad contrahendum secum matrimonium, Haunold. l. c. num. 589. Secus esse dicens, si puella seducta id non ignoravit.

Quest. 296. In qua quantitate, & quando præstanda dos stuprata, ubi ad eam præstendam tenetur stuprator?

R Esp. Ad primum: Quantitas dotis in pecuniam præstanda arbitrio Judicis (ante cuius sententiam ad eam præstendam non tenetur stuprator) committitur, qui eam ex conditione & qualitate construatæ æstimare debet, cum tam puellæ divites & illustres, quam humili loco natæ, & pauperulæ honestæ dotandæ sint, Arg. l. 7. c. de *inc. nupt.* Carpz. *pr. crim. q. 68. n. 57.* Berlich. l. *concl. 38. n. 77.* ut ei dos tanta assignetur ex bonis stupratoris, quantum virgines ejusdem qualitatis accipere solent in dotem, Abb. *in c. r. h. t. n. 3.* Mol. l. c. d. 104. n. 9. Farin. *cit. q. 147. n. 112.* & ut plurimum, quantum pater stupratæ ei daturus fuisset, Lauterb. §. 43. quin & si stuprator illam ducere nequit in uxorem, eò, quòd sit in sacris constitutus, vel conjugatus, vel mulier sit disparis conditionis, tenetur stuprator dotem tantam dare, quantum ei necessaria, ut æquè bene nubere possit, ac si corrupta non esset, quia illi compensare debet, quòd eam non ducat, tradunt Mol. l. c. Farin. l. c. num. 107. & 112. Pirh. n. 42. unde etiam in ordine ad hoc tantum superaddere tenetur stuprator doti, quantum habitura fuisset à patre, Covar. *de sponsal. p. 2. c. 6. §. 8. n. 15.* Less. l. c. c. 10. n. 11. Et hæc, licet stuprator aliam in matrimonium duxerit, vel plures cum stuprata postmodum rem habuerint, ita, ut primus stuprator non liberetur à tali dotatione, Carpz. *7. F. p. 4. c. 27. def. 3.* Berlich. & alii apud Lauterb.

2. Resp. Ad secundum: Quod spectat ad actuale solutionem dotis, communior habet, quòd non differenda ad tempus, quo corrupta contrahit matrimonium, quòd alias dos supponit, sed præstanda statim post delictum, Arg. l. *unic. c. de raptor. virg. §. 1. vers. sive maritum nolentes.* quia datio dotis est pœna stupri, & satisfactio, quæ sententiâ latâ quamprimum executioni mandanda, ita, ut etiam si stuprata matrimonium non supervixerit, jus tamen dotem exigendi ad illius hæredes transmittatur, & sic non est propriè, sed intentionaliter dos, ita Carpz. *cit. q. 68. n. 32.* Bardili. *d. de satisfactio- ne stupri. c. 3. m. 3. n. 20.* Haunold. *tr. 2. n. 586.*

Bajard. *ad Clar. §. stuprum. n. 74.* Stryck. Berlich. & alii, quos citat & sequitur Lauterb. §. 45.

Quest. 297. Qualiter procedendum, dum stuprator negat dotem debitam, aut etiam asserat, se non invenisse virginem?

R Esp. Ad primum: Si convictus vel confessus de violatione illius abnuat eam dotare, deflorata immittenda in bona stupratoris, Lauterb. §. 46. cum Carpz. Sic etiam vim passam ex bonis stupratoris, sive fustigati, sive morte affecti dotandam, asserit Brunnem. *Jurispr. Eccles. L. 2. c. 18. §. 27.*

2. Resp. Ad secundum: Si stuprator asserat, non esse à se devirginatam, sed antecederet jam ab alio, adeòque commissam à se simplicem fornicationem, eidem incumbit probatio, quia fortior præsumptio militat contra eum; cum honestas in puellis & mulieribus non solum splendidis, sed etiam in humilibus & pauperulis præsumatur, donec contrarium probetur, arg. l. 7. c. de *inc. nupt.* Masc. *de prob. vol. 3. concl. 1410.* Mev. *p. 3. decis. 73. n. 6.* idemque est, dum stuprator negat, deceptionem intervenisse, & puella affirmat, præsumptio stat pro puella, eò, quòd talis deceptio frequentius contingat, Haunold. l. c. n. 585. multumque fidei querelæ stupratæ tribuatur, ut Lauterb. §. 38. ex Carpz.

Quest. 298. Quas præterea obligationes incurrat stuprator?

R Esp. Præter dotationem & pœnas, §. 4. *Inst. de publ. jud.* quæ hodie pro ratione circumstantiarum sunt, vel carceris, vel relegationis, & quandoque fustigationis, dum v. g. quis illustri loco natam, vel inebriatam, aut dormientem, vel suæ custodiæ creditam stupravit, ut Carpz. *7. Feud. p. 4. c. 25. defens. 1.* præterque sumptus puerperii stuprator confessus stuprum incurrit onus, & obligationem alendi infantem; ita generaliter Lauterb. l. c. §. 47. citatis aliis: Verùm id meliùs distinguendum & limitandum; ita ut, si parentes de præbendis alimentis proli ex stupro, vel alio illegitimo concubitu procreatæ convenerint, standum sit huic conventioni; spectato verò jure communi, hæc primò triennio à matre, & deinceps à stupratore, seu patre alimentanda. Gl. *in c. sū. de convers. infidel. v. post triennium.* his verbis: *Mater alit puerum trimum, trimoque minorem, majorem trimo pascere patris erit;* Covar. *p. 2. de sponsal. c. 8. §. 6. n. 13.* Less. l. c. c. 10. n. 42. Antonell. *de temp. legal. L. 2. c. 58. n. 2.* Barb. *in c. cum haberet, de eo, qui duxit in matrimonium. in Seclis. num. 1.* congestis aliis; quòd ipsum quòd ad matrem illegitimè de alimentis lactis tantum, de aliis verò impensis, v. g. faciendis in vestitum, habitationem &c. quòd etiam à patre ei præstandis intelligendum, volunt Barb. l. c. n. 2. Brunnem. *in L. nec filium. C. de par. possi. Mol. tr. 2. d. 168. num. 11.* Colerus apud Berlich. *concl. præf. p. 4. concl. 38. n. 41.* dicens sic pronunciatum à celeberrimis Jctis. Quòd si mater propter infirmitatem, vel etiam nobilitatem proli lactandæ vacare non possit, etiam expensis patris conducendam nutricem, tradit Surdus *de aliment. tit. 1. q. 14. n. 8.* Si verò pater ob paupertatem alere nequiret prolem, ea alenda per matrem, utpote quæ per *c. cum haberet.* prolem alere tenetur unà cum patre, non quidem conjunctivè, sed successivè, nimirum patre deficiente, Barb. l. c. n. 7. & in

& in defectum etiam matris obligantur ad hoc avi, juxta *L. 4. §. 4. ff. de agnosc. Lib. 5. L. non quem admodum. ff. eod.* ut Barb. & Mol. apud Wiclt. n. 33. Et hæc de infantibus illegitimis alendis. De cætero enim de iis alendis, quò ad ulteriorem ætatem à patre secundum facultates, maximè si aliunde non habeant, unde vivant, constat ex jure canonico, quod quò ad hoc in utroque foro servandum, & deducitur ex *cir. c. cum haberes.* juxta quod etiam spiritibus præbenda alimenta, quibus etiam à patre ex æquitate canonica fieri posse moderatam dotationem & alimenta donari & legari, tradit Gail. *pract. obser. L. 2. obser. 88.* quem vide.

Quæst. 299. Coram quo & qualiter probandum stuprum?

1. Resp. Ad primum: Stuprum commissum à Clerico non nisi coram Judice ecclesiastico probandum; quia hic solus de eo cognoscit; commissum verò à Laico, tam coram Judice ecclesiastico, quam Laico; est enim mixti fori, ita, ut à Judice ecclesiastico cognosci & puniri possit, etiam poenâ carceris, vel aliâ corporalis, ut clarè probatur ex *c. 2. h. t. cum Fagn. ibid. n. 8. & 9.* dum ibi poenâ statuta stupro dicantur infligendâ ab Episcopo, & confirmatæ ex Trid. *Sess. 25. c. 3. de reform.* ubi, quòd Episcopus, aliùsve Prælati ecclesiastici possit etiam Laicos multâ pecuniariâ in delictis ecclesiasticis, & mixti fori punire. Judex tamen Laicus infligere nequit excommunicationem, aut in monasterium detrudere stupratorem, Pith. *h. t. num. 60.*

2. Resp. Ad secundum: Stuprum, sicut & simplex fornicatio, iisdem fere modis probari potest, quibus adulterium. Sufficenter & plenè non probatur per hoc, quòd juvenis & puella simul per vias & in via, per nemora ac sylvas sæpius convagari soliti, nisi alia indicia & adminicula concurrant, vel nisi desuper moniti, *c. tertio loco. de præsumpt.* Abb. *ibid. n. 4.* neque adhuc inducitur violenta præsumptio stupri aut fornicationis ex eo, quòd sæpe conveniant in loco obscuro, quin & in eodem lecto præsertim induti; cum sæpe contingat, ut non nisi oscula & turpes tactus absque intentione copulæ exerceant, Pith. *h. t. n. 63. in fine.* ex Gobat. Theol. mor. *c. 3. f. 2. n. 21.* Quòd si mulier dicat, se esse stupratam à Titio, is verò neget illam à se cognitam, non est standum nudæ assertioni etiam juratæ mulieris, sed aliâ ab ea afferendâ probationes, onus enim probandi incumbit affirmanti, non neganti, juxta *L. 1. ff. de prob. L. 2. c. eod.* & nullus testis in re sua propria esse potest, *L. nullus. ff. de testib. L. omnibus. c. eod.* testisque uni, etsi alias idoneo non creditur, *c. licet. de testib.* si tamen intentionem suam probabilibus indiciis & conjecturis, non tamen sufficientibus ad plenam probationem roboravit, viro neganti imponendum juramentum purgatorium suæ innocentia, cui standum, arg. *c. significasti. h. t.* alioquin si actrix nihil omnino, ne præsumptivè quidem probavit, absolvendus est reus, etsi omnino nihil præstiterit probando, *c. ult. §. sanè, de jurejur.* & sic habere praxin in pluribus Episcopatibus, testatur Gobat, p. 2. *Alphab. matrimonial. n. 188.* si verò virgo communiter pro tali habita, asserat se tempore stupri fuisse virginem, stuprator autem id neget, ei probandum est contrarium, quia præsumptio stat pro puella, Abb. *in c. 1. h. t. n. 5.* Clarus *§. stuprum. n. 4.* Pith. *n. 61.* eò quòd, cum virginitas sit qualitas, quæ inest à natura, & nascatur cum persona, ei semper inesse præsu-

mat, donec contrarium à negante proberetur, Mascard. *de prob. concl. 1237. n. 6. & 1410. num. 2.* Tusch. *v. stuprum.* Pacian. *L. 2. de prob. c. 2. n. 10.* Et hæc à fortiore, si fœmina id juramento confirmet, quamvis Pacian. *n. 1.* dicat, virgini asserenti de tempore stupri fuisse se virginem, credendum esse absque juramento ab ea desuper præstito, nisi tamen exigatur ab ea juramentum purgatorium sinistrae opinionis, quæ oritur ex præsentè stupro, ut Farin. *pr. crim. p. 5. q. 147. n. 135. & seq.* ubi tamen *n. 139.* addit, in hoc maximè attendendam esse qualitatem vitæ & morum puellæ, quæ, si sit malæ famæ, ita, ut non reputaretur pro virgine, nequidem standum illius juramento, cum præsumptio orta aliàs ex assertione jurata puellæ pro ea, tolli possit per conjecturas contrarias, seu signa inhonestatis & corruptionis, ut Menoch. *de præsumpt. L. 6. de præsumpt. 89. n. 4. & seq.* cum Farin. *l. c.* Quòd, si etiam puella asserens juratò, se tunc fuisse virginem, re ipsâ non fuisset virgo, tenetur in foro conscientia stupratori, non solum restituere dotem sibi propter stuprum adjudicatam, sed etiam expensas litis injustæ, cum talis sententia fundata in falsa præsumptione cesset, seu habeatur pro non lata, dum constat de veritate, Mol. *de just. r. 3. d. 104. n. 14.* quem citat & sequitur Pith. *cit. n. 61.* Idem est de muliere dicente se deceptam, & iniquis suasionibus ad stuprum seductam, dum falsò id dixit, ita, ut teneatur stupratori restituere in conscientia poenam sibi adjudicatam, quin & expensas litis, Mol. *l. c. n. 1.*

Quæst. 300. Quid sit incestus, & inter quas personas committatur?

1. Resp. Primò: Incestus est concubitus consummatus inter personas consanguineas, vel affines in eo gradu, in quo vi juris divini vel humani prohibentur, inter se contrahere matrimonium, id eòque dicitur abusus consanguineorum & affinium, *Can. Lex illa. 3. q. 1.* quod quandoque fieri solet prætextu matrimonii, contrahendo nuptias incestas, aliquando sine attentatione nuptiarum, Farin. *pr. crim. q. 149. n. 6.* Pith. *h. t. num. 64.* Estque hoc crimen gravius adulterio, *can. adulterii. 32. q. 7. L. si adulterium. §. 3. ff. ad Leg. Jul. de adulter.* præsertim si committatur inter ascendentes & descendentes, utpote, quod non tantum homines, sed & bruta averfant, testantur & ostendunt Aristoteles in *hystor. animal. L. 5.* Plin. *hystor. natur. L. 8. c. 46.* Boer. *decis. 310. n. 2.* & alii.

2. Resp. Secundò: Itaque jure divino committitur inter omnes ascendentes & descendentes per lineam rectam, ut inter patrem & filiam, inter avum & neprem, aviam & nepotem, jure humano inter consanguineos in linea laterali, seu transversa usque ad quartum gradum inclusivè, excepto primo gradu nimirum inter fratrem & sororem, in quo gradu fortè jure naturali prohibitum est matrimonium. Pari modo inter affines, excepto, quòd inter affines ex copula illicita committatur solum usque ad secundum gradum, prout restrinxit Trid. *Sess. 14. c. 4. de reform.* Barb. *ibid. n. 12.* Gutt. *99. can. L. 1. c. 23. n. 3.* & ita docent Sylv. *v. luxuria. q. 1.* Azor. *p. 3. L. 3. c. 9. q. 4.* Farin. *pr. crim. p. 5. q. 145. n. 5.* Zœl. in *comment. ad ff. ad L. Jul. de adult. n. 64.* Pith. *l. c.* Reiffenst. *h. t. n. 66.*

3. Resp. Tertio: Hinc è contra non committit incestum: Primo, qui peccat seu concumbit cum consanguinea & affine in quinto gradu. Secundò, qui cognoscit ex copula illicita affinem in tertio gradu, etsi jure veteri committeretur incestus peccando

cando cum conjuncta in septimo gradu, arg. *can. de affinitate. & can. de consanguinitate. 35. q. 3. Farin. l. c. 9. 49. n. 57. & 58.* Tertio, qui peccat, aut matrimonium contrahit cum consanguinea sponsa de presente nondum cognita; cum nondum contraxerit cum ea affinitatem, Covar. *de sponsal. p. 2. c. 6. §. 8. num. 4. Reiffenst. num. 67.* Quarto, qui peccat cum cognata legali per adoptionem vel arrogationem, quia hæc proprie illius non est, Farin. *l. c. n. 46.* Quinto, qui peccat cum cognata spiritali ratione Baptismi vel confirmationis. Clarus *§. incestus.* Farin. *n. 50. Wiestn. h. t. n. 60. Reiffenst. l. c. arg. c. Lexilla. 36. q. 1.*

Quæst. 301. Quænam sint pænæ incestus?

1. Resp. Primò: Pænâ incestus simplicis, id est, non velati incestus nuptiis, etsi nulla determinatè expressa jure civili, eademque esset, quæ adulterii, *L. si adulterium. L. miles ff. ad Leg. Jul. de adult. Host. in sum. n. 13. Covar. l. c. num. 2. Pirh. n. 65. Wiestn. n. 63.* adeoque pænâ mortis, quia, ut dictum, est crimen gravius adulterio, quam tamen pænâ locum habere, si incestus committatur inter ascendentes & descendentes lineâ rectâ, vel conjunctus cum adulterio vel stupro, cum *Gl. tr. 1. cit. L. si adulterium.* sentiunt Clarus *§. incestus. n. 2. Pirh. l. c.* hodieque adhuc solere puniri pænâ gladii, dum incestus est prohibitus jure divino, testantur Menoch. *de arb. cas. 502. à num. 14. Bajard. ad Clar. l. c. n. 3. Farin. l. c. num. 14. & 16. Haunold. Tom. de 7. & 7. tr. 2. n. 347.* Eandem pænâ mortis inferri collateralibus incestuosus primi gradus, nempe fratri & forori, tradunt iidem, Menoch. *l. c. cas. 205. à n. 14. Haunold. n. 348. Wiestn. h. t. num. 63.* testans de praxi quarundam provinciarum, quamvis, quòd in aliis provinciis ii virgis cæsi relegentur perpetuò, asserant Carpz. *pr. crim. q. 73. à n. 11. Berlich. in pract. p. 4. concl. 33. num. 5. & 13.* hodièdum verò incestus simplex commissus contra jus humanum, sive prohibitus in gradu affinitatis & consanguinitatis, jure humano punitur à Judice pænâ arbitrariâ pro varietate circumstantiarum, *Zœf. in ff. ad Leg. Jul. de adult. Pirh. l. c.* si verò quis scienter incestuosas nuptias celebravit, jure civili variæ pænæ sunt, v. g. confiscatio omnium bonorum, privatio dignitatum, missio in exilium, & si viles sint personæ, verberatio, juxta *Auth. incestus. c. de incest. nuptiis.* Farin. *l. c. q. 148. n. 21. & seq. Pirh. l. c.*

2. Resp. Secundò: Jure canonico Laici scienter incestum committentes, incurrunt imprimis excommunicationem, *c. de iis, qui incest. 35. q. 2. & insuper, si vir est conjugatus, privatur jure petendi debitum ab uxore, c. 1. & c. transmissa. de eo, qui cognov. consang. & insuper post mortem conjugis jus cum alia vel alio contrahendi matrimonii perdit, c. si quis. 35. q. 2. Menoch. de arb. c. 502. Pirh. n. 16. & alii, quamvis privatio hujus juris secundi contrariâ consuetudine abrogata videatur, Wiestn. n. 65. Reiffenst. h. t. n. 72.* qui verò incestas nuptias scienter contrahere præsumpserit, primò excommunicationem jure latam ipso facto incurrit, *Clem. unic. de consanguin. & affinitate.* quam tamen non incurrit, qui ignorans etiam ex culpa lata consanguinitatem vel affinitatem, contrahit matrimonium; cum, quando dolus requiritur ad pænâ, culpa lata non sufficiat, Diaz. *in pr. crim. can. v. incestus. c. 88. in addit. v. deponatur.* quamvis *Gl. in cit. Clem. unic. scienter.* teneat contrarium de igno-

rante ignorantia juris. Secundò, taliter contrahentes debent ab invicem separari. *cit. Clem. unic.* Tertio, non possunt cum aliis contrahere matrimonium, nisi ignorantes ambo, vel eorum alter contraxerint, *Can. qui propinquam. 35. q. 2.* Porro, si Clericus incestum commiserit, est perpetuò deponendus ab Ordine, & officio & beneficio privandus, Farin. *p. 5. q. 149. n. 34. Clar. §. incestus. num. 2. Diaz. cit. c. 88. n. 1. & 2. Pirh. h. t. n. 66. arg. can. 10. & seq. 30. dist. 81.* ubi Clericus adulter jubetur deponi, incestus autem sit gravius delictum. Sic quoque Sacerdos, qui cognovit cognatam spiritali, v. g. levavit ex Baptismo, vel tenuit in Sacramento Confirmationis, aut commatrem, seu matrem illius, uti & qui cognovit filiam confessionis, etsi proprie incestum non commiserit, nec pænâ illius incurrerit, ab officio tamen est deponendus, Menoch. *de arb. cas. 205. n. 27. & seq. Diaz. l. c. c. 86. n. 2. & 4. Farin. l. c. n. 53. Pirh. n. 67. Reiffenst. h. t. n. 75. arg. c. omnes. & c. si quis. & c. non debet. 30. q. 1.*

Quæst. 302. Quid sit Sacrilegium?

Resp. Sacrilegium, prout hoc loco accipitur, & ad incestum revocatur, sic breviter definitur: concubitus cujuscunque cum persona Deo dicata per votum continentia. Dicitur primò: *cujuscunque*: perinde enim est, sive is sit Laicus, sive Ecclesiasticus, sive Sæcularis, sive Religiosus, quia malitia hujus criminis, quâ talis desumitur à persona, cum qua committitur. Dicitur secundò: *Cum persona Deo dicata per votum continentia*, sive illud sit simplex, ut dum Laicus concubuit cum sæculari aliqua soluta voto castitatis obstricta, sive solenne, quale est votum castitatis emissum vi professionis religiosæ, aut sacrorum Ordinum. Est proinde hæc circumstantia personæ, tanquam speciem mutans exprimens in confessione. Habere quoque concubitum cum moniali Sacrilegii, suo modo malitiam adulterii & incestus continet, quia committitur in sponsam DEI, qui & pater noster est, ajunt Abb. *in c. Monasteria. de vita & honestate.* Decian. *tr. crim. l. 6. c. 20. n. 1. Farin. l. c. n. 3.* apud Wiestn. *h. t. n. 68. arg. can. sciendum. & c. qui abstulerit. 12. q. 2.* vel etiam, si committatur cum Episcopo propter matrimonium spirituale illius cum sua Ecclesia, unde proles ex tali concubitu nata est spuria, Wiestn. *h. t. num. 69.* & post professionem cum ea attentans & consummans matrimonium, evadit bigamus, Sanch. *l. 7. de matrim. d. 85. n. 5. Barb. de off. Episc. alleg. 49. n. 25. arg. can. quotquot. juncto can. monacho. 27. q. 1.*

Quæst. 303. Quænam sint pænæ Sacrilegii?

1. Resp. Primò: Fornicatio Clerici in sacris constituti cum persona, tam à conjugio, quam ab omni voto castitatis soluta, etsi jure civili in foro externo non censetur Sacrilegium, adeoque non puniatur ut tale, sed tantum ut simplex fornicatio, ut Clarus *§. fornicatio, n. 18. Menoch. de arb. cas. 289. n. 6. Farin. l. c. q. 146. n. 3. Pirh. h. t. n. 88.* commissa tamen à tali Clerico, vel etiam Laico cum moniali, sive cum ea attentaverit matrimonium, sive non, jure civili punitur pænâ mortis, *L. si quis, c. de Episc. & Cler. Auth. de SS. Episc. §. penult. coll. 9. Menoch. l. c. Barb. in c. sicut. de privileg. n. 3. Pirh. l. c. Reiffenst. n. 78. Wiestn. n. 71.* Bona quoque delinquentis jubentur appli-

applicari monasterio, in quo monialis degebat, per *Novell. 123. c. 43.* Verum, ut *Farin. cit. q. 146. n. 11.* hæc posterior constitutio non est in usu amplius, sed bona illa consecuerunt applicari hæredibus delinquentis, juxta *Auth. bona damnatorum. c. de bonis prescript.* nisi raptus, aut violentia in monialem intervenisset. Cæteras quoque citatas Constitutiones Imperiales, per *can. si quis rapuerit. 27. q. 1. & can. si quis non dicat. 36. q. 2.* non esse canonizatas, seu vim juris ecclesiastici acquisivisse, eò, quòd iis vim illam tribuere nequiverit, translatio earum in Decretum facta à Gratiano, nec eam sint plenè consecutæ à Constitutione aliqua Apostolica, aut à Decreto Concilii alicujus generalis, aut etiam moribus, seu Curiarum praxi, asserit *Wicftn. h. t. n. 72.* quidquid sit de pœna capitis, quam hodie adhuc observari, tradunt ab eodem citati, *Menoeh. l. c. n. 27.* *Barb. in c. sicut. Tambur. de jure Abbatiss. q. 11. n. 2.* quin & de *Auth. de SS. Episc.* eam canonizatam per *can. si quis. 27. q. 1.* dicat *Pirh. cit. n. 68.*

2. Resp. Secundò: Jure canonico committens Sacrilegium cum moniali, si Laicus est, excommunicatur, si verò est Clericus, non tantum beneficio privatur, sed etiam ab ordine depositus in monasterium, ad agendam pœnitentiam, detrudi jubetur, *c. si quis Episcopus. & c. si qua Monachorum. 27. q. 1.* *Menoeh. l. c. n. 24.* *Farin. l. c. n. 24. § 26.* *Pirh. Wicftn. l. c. u.* Moniales se liberè violari passæ in monasterium arcibus detrudenda, per *can. si qua monachorum & can. si quis rapuerit. 27. q. 1.* vel quòd, ut *Menoeh. n. 26.* *Farin. n. 12.* *Reiffenst. n. 81.* magis convenit, perpetuis sui monasterii carceribus includendæ.

Quæst. 304. Sodomia quid sit?

Resp. Sodomia, nefandum scelus contra naturam, propriè talis est coitus personarum ejusdem sexûs, nimirum maris cum mare, feminae cum femina, *D. Thom. 2. 2. q. 154. a. 1.* cum communi T. T. Dixi: propriè talis, qualis non est, dum vir coit cum femina, etiam uxore, in vase extraordinario, v. g. præpostero, quia adhuc servatur debita diversitas sexûs, sed est crimen, etsi contra naturam quoque, specie tamen distinctum à Sodomia propriè tali, & tanquam species distincta in confessione explicanda.

Quæst. 305. Quæ pœna Sodomie?

1. Resp. Primo: Pœnam Sodomie minùs propriæ jam descriptæ, etsi eandem cum pœna Sodomie propriè talis esse sustineant, *Covar. de sponsal. p. 2. c. 7. §. 5. n. 7.* *Clar. §. Sodomia. num. 2.* *Farin. l. c. q. 148. n. 15.* *Menoeh. l. c. n. 33. & seq.* contrarium tamen, nimirum mitiore & extraordinariâ pœnâ plectendum, quia adhuc servatur disparitas sexûs, probabiliùs tenent *Sylv. v. luxuria. q. 1.* *Azor. p. 3. insit. mor. L. 3. c. 20. q. 4.* *Tanner. 2. 2. d. 3. q. 3. du. 7. n. 149.* & alii *Pirh. h. t. n. 69.* *Wicftn. n. 76.* *Reiffenst. n. 88.*

2. Resp. Secundò: Sodomia propriè talis jure civili punitur primò, ultimo supplicio, §. item *Lex Jul. Insit. de publ. judicis. L. cum vir. c. ad Leg. Jul. de adult. Novell. 77. c. 1. §. 2.* in quibus *Constantinus & Constans* jubent insurgere leges, armati jura gladio ultore, hanc pœnam hodie dum confirmatam videmus consuetudine, quæ Sodomitæ vel vivi, vel post mortem eorum strangulatorum corpora igne comburuntur. *Farin. cit. q. 148. n. 7.* *Clar. §. Sodomia. n. 4.* *Azor. cit. L. 3. c. 19. q. 1.* *Pirh. n. 70.* quam consuetudinem servari mandavit *Car. P. Leur. Jur. Can. Lib. V.*

rolus V. in sua ordinat. crim. a. 116. habetque hæc pœna locum tam in agente, quam patiente, nisi huic vis inferatur, *Clar. l. c. Pirh. l. c. u.* Secundò, sunt ipso jure infames etiam ante sententiam, & condemnationem, *L. cum vir. C. ad Leg. Jul. de adult. junctâ Gl. ibid. v. infames. Menoch. cit. c. 186. n. 20.* *Farin. l. c. n. 11.* *Pirh. l. c.* Tertio, privantur ipso jure dominio rerum suarum, eaque confiscantur, *Gl. in c. penult. de heret. in 6. v. natura contrarias. Menoch. l. c. n. 19.* *Farin. l. c. n. 12.* *Clar. l. c. n. 6.* qui tamen addit, hanc pœnam non ubique servari. Porro has pœnas civiles extendi ad illos, qui attentarunt petere hoc crimen, volunt aliqui. Contrarium nempe pœnam mortis non nisi Sodomitæ consummato infligi, & attentionem illius, etsi ad actum proxime perventum fuerit, puniti pœnâ aliquâ mitiore extraordinaria, arbitrio Judicis tenent *Menoeh. l. c. n. 28.* *Farin. n. 64.* *Clar. n. 8. arg. L. 1. §. qui puero. ff. de extraord. crim.* ubi dicitur: *Perfecto flagitio puniuntur capite, nempe Sodomia.*

3. Resp. Tertio: Laici Sodomitæ jure canonico imprimis excommunicantur, seu à communione fidelium penitus excluduntur, donec condignam pœnitentiam egerint, *c. Clerici de excessib. pralat.* Secundò, redduntur infames, *can. infames. 3. q. 7.* Tertio, ob hoc crimen institui potest divortium quòd ad thorum & habitationem, non secus ac ob adulterium, utpote quo gravius est, magisque adversatur matrimonio, *Menoeh. cas. 286. n. 22.* *Clar. l. c. n. 7.* *Pirh. h. t. n. 71. arg. can. omnes. 32. q. 7.* Clerici verò Sodomitæ jure canonico non tantum privantur beneficio, sed & ab ordine & statu clericali dejecti monasterio, ad agendam pœnitentiam, includendi, *cit. c. Clerici. & ibi DD.* Et, si Clericus Sodomita notorius, utpote suspensus ab Ordinis exercitio, si interea celebret vel ministret in Ordine, incurrit irregularitatem, in qua æquè parum, imò minùs dispensare potest Episcopus, quam cum Clerico notorio adultero, *Azor. L. 3. c. 19. q. 6.* Secus est, si sit occultus, qui, utpote nec ab homine, nec à jure celebrando ante peractam pœnitentiam, incurrit irregularitatem, *Azor. l. c. q. 7.* *Nav. in man. c. 27. n. 249.* *Quaranta in sum. Bullar. v. Sodomia in addit. limit. 1.* eò, quòd hæc irregularitas non proveniat ex delicto, sed ex infamia & scandalo, quæ locum non habent, ubi delictum occultum; & hanc sententiam probabiliorum reputat *Pirh. l. c. in fine.* contrarium nihilominus tenentibus *Diaz. in pract. crim. c. 70. in addit. v. detrudatur.* *Clar. n. 5.* *Farin. cit. q. 148. num. 17.* ita tamen, ut in contracta suspensione & irregularitate dispensare possit ex concessione Tridentini Episcopus. Insuper contra Clericos Sodomitas rigida emanavit Constitutio *Pii V.* edita Anno 1568. 3. Septemb. incipitque *horrendum illud scelus,* hujus fere tenoris quòd ad sensum: omnes Clerici, sæculares & regulares, cujuscunque gradûs & dignitatis, crimen Sodomie exercentes omni privilegio clericali, omnique beneficio ecclesiastico privati, & per Judicem ecclesiasticum degradati statim potestati seculari tradantur, quæ de illa idem capiat supplicium, quod in Laicos Sodomitas legitimis sanctionibus reperitur statutum. Cujus Bullæ tenorem per extensum quòd ad literam leges apud *Reiffenst. h. t. n. 91.* Notandum verò circa illam quòd ad dictas pœnas, præsertim degradationis, primò: eas probabiliter non incurri ipso facto, sed per & post sententiam condemnatoriam Judicis, vel saltem declarationem criminis, *Azor. l. c. q. 5.* *Quaranta l. c. limit. 5.* *Suar. d. 31. de cens. f. 4. n. 22.* *Barb.*

Barb. in cit. c. Clerici. Pirh. n. 72. Wiestn. h. t. n. 80. in fine. Secundò: non nisi ob Sodomiam perfectam. Azor. q. 4. Suar. Pirh. LL. cit. Tertiò: non nisi ob Sodomiam frequentatam, seu sæpius exercitam, prout colligitur ex v. exercentes, posito in Bulla, quo nomine veniunt, qui aliquid faciunt, non semel aut iterum, sed sæpe, & quasi ex consuetudine. Azor. l. c. q. 2. Suar. l. c. n. 21. Quaranta. limit. 4. Pirh. Wiestn. LL. cit. & alii citati à Barb. in cit. c. Clerici. n. 7. & 8. Quartò: non nisi ob Sodomiam notoriam, Azor. q. 6. Pirh. l. c.

Quæst. 306. Quid sit bestialitas, & quæ ejus pœnæ?

R Esp. Bestialitas, crimen affine Sodomix, est commixtio carnalis hominis cum bruto, est unius speciei, licet animalia, cum quibus committitur, sint diversæ speciei physicæ; quia continet rationem ejusdem turpitudinis. Punitur sicut & olim, morte. Exodi 22. v. 19. c. mulier. 15. q. 1. Clar. §. fornicatio. n. 27. Menoch. cit. cas. 286. n. 31. Farin. l. c. q. 148. n. 46. qui etiam testatur, bestiam simul cum homine reo combuti.

Quæst. 307. Quid & quotuplex sit fornicatio?

R Esp. Fornicatio sic dicta à fornicibus, id est, locis abditis & obscuris, sub quibus scorta seu meretrices quondam Romæ habitare & prostare solebant. cit. Isidor. L. 10. orig. latè accepta significat quemcumque concubitum extra legitimum matrimonium. Accepta propriè & strictè, prout distincta ab aliis luxuriæ speciebus est concubitus soluti cum soluta, diciturque fornicatio simplex; soluti autem dicuntur, qui liberi sunt ab omni vinculo, puta, conjugii, consanguinitatis, affinitatis, sacri Ordinis, Religionis seu voti, seu illi, qui inter se liberè matrimonium contrahere possunt, Azor. cit. L. 3. c. 4. in princ. Menoch. l. c. cas. 289. n. 1. & 2. Farin. pr. crim. p. 5. q. 137. n. 6. & 7. Azor. l. c. & si committatur sæpius cum eadem, dicitur concubinatus.

Quæst. 308. Fornicatio simplex an & quo jure prohibita?

1. R Esp. Primò: Fornicationem etiam simplicem esse mortaliter peccaminosam, Orthodoxorum nemo in dubium vocat, cujus contrarium tanquam erroneum & hæreticum reprobatur per Concilium Viennense, relatum in Clem. ad nostram. de hæret. Gl. ibid. v. non est. Nav. man. c. 16. in pr. Farin. l. c. n. 13. Clar. §. fornicatio. n. 1. dicens esse sententiam omnium TT. adeoque nulli impunè permittitur, sed nec permitti potest. c. audite. dist. 34. c. fornicari. dist.

2. R Esp. Secundò: Esse jure divino positivo prohibitam, nullus quoque Orthodoxorum inficiatur, constatque satis ex Epistolis Doctoris gentium. 1. ad Thessalon. c. 4. v. 3. ubi: *Voluntas DEI est Sanctificatio vestra, ut abstinentes vos à fornicatione.* Ad Ephes. c. 5. v. 13. ubi: *Scitote, quod omnis fornicator & immundus non habet hereditatem in Regno DEI.* 1. ad Corinth. c. 6. v. 18. ubi: Fornicationem accensuit, & quidem primo loco operibus excludentibus à Regno DEI. Esse quoque prohibitam jure naturali; quia est contra bonam educationem & institutionem prolis nascituræ, & hinc secundum se & intrinsecè malam & peccatum mortale, ut docet D. Thom. 2. 2. q. 154. a. 2.

in corp. & tenet Azor. cit. s. 4. not. 4. & teste Pirh. n. 74. TT. communiter, quibus, ut ait Wiestn. h. t. n. 6. operosum omnino, sed vanum patrocium præstitit Caramuel. Tom. 1. Fundam. Theol. 12. n. 541. dum Decreto Innoc. XI. autoritate publicato, 2. Martii, 1679. inter alias scandalosas & perniciosas in praxi propositiones reprobata fuit hæc: *Tam clarum videtur fornicationem secundum se nullam involvere malitiam, & solum esse malam, quia interdista, ut contrarium omnino rationi dissonum videatur &c.* Neque his obstat, quod DEUS Oleæ c. 1. v. 2. Prophetæ præcipiat, ut sumat uxorem fornicariam, & ex ea faciat sibi filios fornicationum; nam sensus hujus præcepti est, ut mulierem fornicariam, id est, fornicationibus deditam, non in concubinam, sed in uxorem ducat, & ex ea generet filios fornicationum, sic dictos, non quod nascituri ex fornicatione, sed quod secuturi essent exemplum matris, in fornicationes proclives, ita cum aliis interpretibus Scripturæ Cornel. à Lapide in c. 1. & 2. Oleæ apud Wiestn. h. t. n. 8. qui etiam aliam adjicit rationem, cur, tamen si fornicatio aliàs jure naturali seu intrinsecè mala sit, possit tamen hic & nunc concedi à DEO & reddi licita, nimirum quòd usus ille femine corporis sit intrinsecè malus tunc tantum, quando fit invito absoluto corporis Domino, qui est DEUS, adeoque, dum is ad illum dat facultatem, sit licitus. Neque obstat, quòd mala prolis ex fornicatione nascituræ educatio (quam pro ratione attulimus) singulari sæpe parentum providentiâ ac curâ impediatur, cum naturalis illius inhonestas non fundetur in eo, quòd illegitimò concubitu procreatæ prolis prava educatio semper sequatur, sed in pravæ educationis periculo generali, quod periculum Republicæ inutile & damnosum. Plures insuper rationes pro intrinsecè fornicationis malitia affert Wiestn. h. t. n. 9. & seq. quæ omnes, num efficaciter id evincant, legentibus illud examinandum relinquo. Denique jure humano quoque, ac præsertim ecclesiastico, fornicationem prohiberi, vel ex pœnis variis, constitutis per Leges & Canones, satis constat.

Quæst. 309. Quenam ergo sint pœnæ statutz fornicantibus?

R Esp. Tamen per Leges Imperiales fornicatio non puniatur, hodie tamen in Provinciis, ut ait Wiestn. n. 12. honestatis laude florentibus, ac præsertim in Germania à Magistratu seculari committentes fornicationem simplicem Laici pœnis variis arbitrariis juxta cujusque loci statuta, vel receptam consuetudinem plecti solent, teste Haunoldo Tom. 6. de 7. & 7. tr. 2. n. 199. In foro etiam ecclesiastico Clericorum in Sacris constitutorum, præcipuè Sacerdotum fornicantium pœna est arbitraria, pro locorum ac circumstantiarum varietate mitior vel severior, puta incarcerationio, multa pecuniaria, suspensio ab officio, & si delictum notorium, valde scandalosum, incorrigibile, depositio, & beneficiorum privato. Abb. in c. s. Clerici. de Judic. n. 35. Farin. l. c. q. 137. n. 16. 21. & 24. Menoch. de Arb. cas. 289. n. 10. & 11. Pirh. h. t. n. 75.

Quæst. 310. Quid sit concubinatus, quo jure prohibitus, quæ ejus pœnæ?

1. R Esp. Primò: Concubinatus jure civili. L. 1. §. 1. ff. de Concubinis. dicitur, dum quis mulierem solutam domi suæ loco uxoris retinet, & cum ea carnale commercium exercet. Jure verò Cano.

Canonico propriè est concubinarius, qui mulierem solutam sive in domo sua, sive in aliena habet, cum qua consuevit commisceri. Diaz. in *pract. Can. V. concubinarii. c. 83. n. 1.* Farin. *l. c. n. 9.* unde concubinatus fornicationi simplici superaddit solam consuetudinem fornicandi cum eadem.

2. Resp. Secundo: Concubinatus non solum Jure Ecclesiastico. *Can. nemo. can. dicat. 32. q. 4.* sed & divino etiam naturali est prohibitus juxta dicta de fornicatione; materiam de concubinato & concubinariis plenè tractatam vide *L. 3. 17. 2.*

TITULUS XVII.

De Raptoribus, Incendiariis & Violatoribus Ecclesiarum.

CAPUT I.

De Raptu Personarum, & Rapina Rerum.

Quaest. 311. Raptus Personarum quid sit?

Resp. Primò: Raptus, prout hic sumitur, describi potest, quòd sit delictum publicum, quòd virgo aut alia mulier, sive vidua, sive conjugata, modò honesta, ingenua, vel etiam masculus violentè abducitur de loco ad locum moraliter diversum exercendæ libidinis, vel matrimonii contrahendi causâ. Mol. *Tom. 3. de 7. & 7. d. 105. n. 1.* Pirh. *h. t. n. 1.* Wicfn. *n. 1.* Arg. *L. unic. c. de Raptu Virg.*

2. Resp. Secundo: Explicando fusiùs aliquantò hanc descriptionem. Dicitur igitur primò: *Delictum publicum*; est enim species vis publicæ, ut Lauterb. in *ff. Lib. 48. t. 6. ad Leg. Jul. de vi publica. §. 15.* juxta §. 8. *Infl. de publ. jud. & cit. L. unic.*

3. Dicitur secundo: *Quo abducitur virgo, aut mulier alia, sive vidua, sive conjugata*; non enim est inter has personas, quò ad rationem genericam raptus propriè talis, distinctio; non obstantè, quòd raptus conjugatæ involvat rationem adulterii, ad eoque etiam comprehenditur desponsata seu sponsa de futuro, de qua dubitari poterat ex ea ratione, quòd ea jam obstricta raptori sponso, & hinc abductio illius non videatur obistere liberati matrimonii, unde illam ab objecto raptus excludi volunt Less. *Lib. 4. de 7. & 7. c. 3. n. 70.* Hentiq. *L. 12. c. 14. n. 4.* Verùm etsi id verum videri posset, ubi mulier abducta in sui raptum liberè consentiret, verius tamen contrarium defendunt Sanch. *L. 7. de matrim. d. 12. n. 15.* Gutt. *qq. can. L. 1. c. 86. n. 22.* & alii: eò quòd, etsi consentiret in matrimonium futurum, dissentire tamen posset in talem abductionem, nolendo abduci à domo paterna, vel invititis parentibus, quorum etiam solorum dissensus secundum probabilem constituit raptum, de quo tamen mox dicetur. Adde, quòd privatâ autoritate, uti fieret in hoc casu, compelli nequeat ad executionem sponsalium.

4. Dicitur tertio: *Modò tamen sit mulier honesta, seu vitæ honesta, unde abductio meretricis notoriæ seu publicæ, non est propriè & strictè loquendo raptus, nec pœnas illius incurrit illius raptor, sed extraordinarias arbitrio judicis, ut docent Clar. §. raptum. n. 5.* Sanch. *l. c. n. 23.* Masc. *de prob. vol. 3. concl. 1253. n. 12. & 13.* Covar. *var. resol. L. 3. c. 14. n. 2. in fine.* Pirh. *h. t. n. 11.* quia talis meretrix non præsumitur vim pati à cognoscente illam, & si vim in abductione sui pateretur, esse *R. P. Leur. Jur. Can. Lib. V.*

raptum diversæ speciei à fornicatione simplici, ac cum citato à se Sanch. *n. 37.* Pirh. *l. c.*

5. Dicitur quarto: *Modò sit ingenua & libera*, ut addit in descriptione Pirh. nam si serva seu mancipium sit abducta, etsi consentiat, erit adhuc raptus, si invito domino abducatur, qualis non erit, si in abductionem sui consentiens, sit sui juris, & sub nullius potestate constituta. Pirh. *h. t. n. 4.*

6. Dicitur quinto: *Vel etiam masculus*; quia sive vir rapiat sceminam, sive scemina virum, uterque raptus continet malitiam distinctam specie à fornicatione propter violentiam.

7. Dicitur sexto: *Violenter abducta*: Taliter autem abducta censetur, & raptus propriè commissus, non tantùm, quando omnino reluctans per vim apertam, sed etiam, quando mulier sui juris, malis artibus, dolosis persuasionibus, fallacibus munerum promissionibus, vel quibuscunque fraudibus (ut in dubio factum præsumitur) circumventa consentiens abducitur. Arg. *L. 3. §. 1. ff. de hom. lib. exhib. & L. unic. c. de rapt. virg.* Harprech. *ad §. 8. Infl. de Jud. publ. n. 3.* Farin. *pr. crim. q. 145. n. 9.* Menoch. *de arb. L. 2. cas. 291. n. 15.* Pirh. *h. t. n. 5.* qui tamen censet, non esse raptum saltem ordinariis pœnis raptus subjectum, si blanditiis, importunis precibus, metu reverentiali ad consensum inducta abducatur; eò, quòd tales preces & blanditiæ citra dolum adhibetæ solæ non inferant vim. Secundo: si puella, etsi ipsa consentiat, contra vel citra voluntatem tamen eorum, in quorum potestate, cura, tutela est, abducatur, sic enim facta invititis, vel incestis parentibus, curatoribus, tutoribus, Patronis, Dominis, est adhuc abductio violenta; quia his per eam abductionem infertur injuria, adeoque & violentia, atque ita in hoc casu nihil refert, num puella consenserit in sui abductionem, sive non. Arg. *cit. L. unic. c. de rapt. virg.* dum ibi dicitur: pœnas incurri à raptoribus, sive volentibus, sive nolentibus virginibus, seu aliis mulieribus tale facinus fuerit patratum: Et ita tenent cum citato à se D. Thom. *2. 2. q. 154. a. 7. in corp.* Lauterb. in *ff. ad Leg. Jul. de vi publ. §. 17.* Pirh. *h. t. n. 4.* dum ait: ut raptus fiat, requiritur violentia illata, vel ipsi sceminæ raptæ, vel ejus parentibus aut tutoribus, in quorum est potestate vel cura, & *n. 5. vers. infertur quarto*: ubi: si puella in parentum potestate constituta, ex eorum domo ipsis invititis abducatur, quamvis ipsa consentiat, verè tamen committitur raptus; quia per tale factum gravis injuria infertur parentibus, quam ipsa